

Herkó Páter

Redakcia a vydavateľstvo:
Budapešť, VII., Csömöri-ut 123.

Jednotlivé číslo 8 kr.
Vychádza každú nedeľu.

Predplatná cena:
na celý rok 2 zl., na pol roka 1 zl.

Marius-Icik na rumoch kóšer-liberalismu.

Waih g.schrie'n, then khríž! Len kheby tnen khríž nebhol! Tho by som iach ani sa nestharal o then libheralismhus! Ale prothi tomu khríž mhøj šachtherskhy nôž celkhom thupý osthal! Waih geschrie'n! Then khríž už zviťhazi nad üsere Leit'!

Ovad

Hazařičenie židov vo Viedni je práve také, ako u nás. Aj tam najlepšie škreči strana „liberálnych“ židov pre jazykové nariadenie, ktoré len už dávno patriace právo udelili rakúskym Slovanom. Židia ale vrešia, že tým sú oni, „Nemci“, ukrivdení. Za takých vlastencov sa vydávajú v Rakúsku, ako u nás za „Maďarov!“ Lenže skoro vyšlo na javo, že židia neoplakávajú nemeckú reč, lež ztratené gšefy!

Vojenské návrhy vybojoval gróf Apponyi a teraz si zásluhy — ako obyčajne — vláda privlastňuje. Išiel rozkaz z Budapešti k stoliciam: Blahoželajte mi. A neodvyslí a úprimní stoliční páni posielajú „oduševnené“ pozdravy pánu Bánffyemu. Aj v Trenčine oduševnené pohlavári liberálnej strany volajú

„Isu páni si potom tak vyňali svoje oduševnené srdcia, že hromadu telegrammov, dlhé na rify, chceli poslať vláde. Nuž ale slovo telegrammu stojí 3 kr. r. č., týchto peniaze už potom tlačily vächky oduševnených liberálov. Pridráhá sa im už zdála i tak tá chýrna liberálnosť — nuž zaviedli sbierku a koniec koncov je ten, že teraz usilovne pumpujú Trenčanov a „ty biedny pisárnik p'ac na telegrammy pre vysokú vládu a za oduševnenosť hláv stolice!“ Tak sa fabrikuje oduševnenosť a pozdravné telegrammy po širom Uhorsku. (Vidz „Vágv. Lap s 13/VI. 97).

Vyslanec Pichler nedávno *prepadol* na universite pri jednej právnej zkuške. To sa mu ma'o stať už pri voľbe!

Vo Viedni sa smáha rekcia so dňa na deň: Gróf Badeni vydal nariadenie, v ktorom zakazuje zástupcom rakúskych vrchností, aby pretínali rečníkov na ľudových shromaždeniach a sjazdoch a zakazovali porady a shromaždenia bez príčiny. Toto je *zpiatočnictvo* rakúske.

Ináč je to v slobodnom a ústavnom Uhorsku, tu požívajú pri ľudových shromaždeniach slúžnovci a žandári úplnú slobodu, a môžu samovoľne toľko ráz prekaziť vydržavanie shromaždení, ako sa im len páci. Požívajú úplnú slobodu aj v tom, že vtedy môžu rečníkov v ich reči pretrhnúť, keď im pravda už oči kole. Toto je zas tak zvaná uhorská „slobodomyselnosť!“

Vláda má teraz veľmi trpké dni. Celá opozícia sa soprela proti novému trestnému postupu pre nešťastný 16. §. Opozícia uzavrela, že dotiaľ

nepustí vládnú stranu a pánov liberálnych ministrov na letné vakácie kým len nevytrú ten 16. §., ktorým chce vláda naštrbiť slobodu tlače. Vláda chce si teraz *osladiť trpké* dni tým, že nastolí návrh o *cukrových* prámiach. No nech si nerobí sladké sničky naša milená vláda! Vzdor tomu, že sa už teraz potia páni liberáli, opozícia im bude vedieť ešte i lepšie zakuriť obštrukciou, ktorou už od mesiaca skoro zapričiňuje Bánffyemu, Erdélyimu & Gomp. veľké starosti.

Nech sa len potia ďalej tí pánici!

Hlavný rabin Anglicka, dr. Adler, nedávno rečnil v Birminghame proti úžere. Po ukončenej reči vystúpil s návrhom, aby všetci spoluverci, ktorí zaoberali sa dávaním peňazí na úžerné úroky, boli vytvorení z cirkevného sväzku a nepripúšťaní do synagóg Pekný návrh, ale či pomôže!

A kedyže budú u nás tak kázať židovskí rabíni? V Uhorsku sú oni, ktorí najviac napádajú kresťanstvo činom i slovom. No však doskáču. . . .!

Liberálni matadóři veľmi zazlievajú opozičnému publicistovi, Barthovi, že v jednom časopise pripodobnil Bánffyho vzhľadom na jeho zásluhy *keby* v jankých zákonných predôh ku jednej muche. Bartha len také tak novori. Bánffy, a Fehé va i vplival na tieto návrhy, ako na oji jednono idúceho voza sediaci mucha vplíva na beh voza.

Bartha len pravdu povedal. Môžu byť spokojní tí liberálni páni, že tá mucha dostala sa ešte na dosť poriadne miesto. Však vzhľadom na terajšie prechvaty, mohol ju ešte na charakteristickejšie miesto posadiť, keby bol chcel znázorniť ten mravný úpadok, ktorý dnes na po i dennej politiky panuje. Nech sa teší liberáli, že toto vtípné pripodobnenie voči Bánffyemu aspoň muchám nederoguje!

Millionár Taub, žid, v svojej záveti nápadne mnoho poručil na dobročinné ústavy — *židovské*.

Majú si z toho príklad brať naši veľikáši a magnáti, ktorí radi sa vystrkujú pod freimaurerským heslom a porúčajú svoje majetky ústavom „bez rozdielu viery a náboženstva“ a tým len napomáhajú rozkvet židovstva.

Jako keby nebolo dosť chudobných kresťanských ústavov a dobročinných cieľou, ktoré sú, ozaj, veľmi na podpory odkázané!

A či ešte nezbadali kresťania, že žid žida vždy podporuje, kdežto keď sa kresťan uchádza o podporu k svojim, nachádza zavreté dvere?!

Vo Viedni našla jedna speváčka 1000 zlatých a deponovala ich pri policajnom úrade. V Uhorsku liberálni vyslanci ponachádzajú milióny vo vächkoch ľudu — a deponujú ich tiež, len že vo svojich vlastných vreckách.

Výlet *)

trenčanského spevokolu do Rajeckých Teplíc

dňa 6. júna r. 1897.

Fúkni Juro do tej trúby,
Veď sa ľudom tvoj spev ľúbi,
Spievaj čo sa v Rajci stalo,
Keď tam „Kolo“ výlet malo.

Mocní páni z „Teplíc“ sály
Spevácky sbor povolali
Do rajeckých Teplíc slávne
Ku zábavke hostí hlavne;
A spevákom Trenčín mesta
— *Ponevác to veľká cesta —*
Sľúbili ten „pasír šajn“,
Že ta dôjdu z darma fajm;
Že uhorské pohostinstvo
Nie je veru len detinstvo.
Že „však vedia čo sa sluší!“
Pošuškali jim do uší.
V svätodušný sviatok veľký
Aby sadli v „kupé“ celky,
Aby žiadon z nich nevstal,
K spevu by sa dobre schystal!
Aby svoje dámy vzali,
Čo v Trenčíne „Jamno“ hraly,
Lebo že to počuť chcjú
„Páni Teplíc“ — nech sa smjú!

A spevácke panské kolo
K sužbán po otove bolo,
Aby slávu „Teplíc“ dvyhlo:
Invitácii nevyhlo.
Pilne piesne študovali,
V týdni aj try próby mali!
Kolo nejde: leci — leda,
Zahaňbiť sa nikdy nedá!
Ešte sa aj prosit dali,
Aby efekt väčší mali,
Z svojich účov Karla, — Žigu
Utvorili takú ligu,
Čo chodila z dom do domu
Ku každému tatku tomu,
Jehož dcerka „Jamno“ hrá
A potrebný „kostým“ má:
By aj v Rajci vystúpily
A „Teplíce“ oslávily,
Že však punkto útrat hen
Tatik nedá krajciara ven;
Že len prosia o tú lásku,
Aby v Rajci šly na dasku,
Nech sa pekne k sebe túla
a spievajú
„Funikuli“ — „Funikula“.
Potom bude zábava,
Jakú »len« Rajec máva!

Kedy dcérka, driečna-švárna,
Nebola tak veľmi márna,
Že by netrúpila Apka
(K čomu kontruje aj matka)

*) Prosíme pánov čitateľov za odpustenie, že v tomto čísle uňali sme z ostatného obsahu, ale za potrebné sme uznali túto „Pieseň Jurovej trúby“ v jednom čísle uviesť.

Povolenie k tomu dati,
Práve keď to chce aj mati!?

Jasne slnko s neba svieti,
Tešia sa mu starci-deti,
A pod hradom Matúšovým
S „klakom“ a s „anzúgom“ novým
K vlaku náhla už speváci:
Všetko driečni to junáci,
Plní rádeje — radosti . . .
Veď sú rajeckými hosti!
Gejzik, čo predseda volá
Svojích verných už do kola
A dôverne ku nim vravi:
„To nech nezvráta ván hlavy,
Že na železničné karty
Váš groš idie na caparty:
Všetko-všetko sa to vráti!
Zdravé donesiete domov
Vaše váciky, vaše hnáty!
Nóbl to zabava bude:
Aj muzika nám zahude.
Čítajte len tie plakáty,
Čo vyda i páni brati,
Páni tých rajeckých lázní;
Môžeme ta ísť bez bázní!
Garanciu všade máte,
Teraz „predplatok“ len dáte!“
Lež ktorýsi zo spevákov,
Vytiahol tých pár turákov:
Dal za kartu do Žiliny,
Pomyslel si: „Tyni iny,
Však aj my sme veru páni!
Ale keď sme povolani
Ti rajeckí aranžéri,
— Keď volajú naše dcéry.
Predseda sa len starat mali:
Už o cestu — nevidali!“

Veľký sviatok svätodušný
Viezol hostov preč na rušni.

Do Žiliny dorazili,
Po pohárku piva pili.
Vítali sa samých seba,
Zajedli si kúsok chleba;
Omnibuse už stály,
Čo do Rajca viezť ich maly.
Posedali v rady-duplo,
Až tu tam a . . . hu . . .
Na cigárky zapáli,
Hlavou do povale bili.
Šándor cestou vice šlahal:
Po každom si žartom siahahal.
Najlepší bol — špas a part
Na stanici daný žart:
Všetky okná omnibusa
Protí úderom od nosa
Náhle assekuroval,
Lebo Rudka sebou mal;
Rudko dobrá to chlapina,
— Jako fáma si zpomína
Oknom často hlavu strká:
Len tak z oken sklo si frka. —
Medzi žarty, prachom, smädcom
Dorazili v Rajec radom.
Tam už potom čakali,
Aby ich privítali,

Socialistická bur

Pred nebezpečím.

Dole s tymi phánmi! Nech žije socialismus! Odhodlaná smelosth phrináša vithazstvo! Naphredh!

Aranžéry ale veru
 Nechali tam veľkú dieru,
 Kde si hosťov vítat mali.
 Aby počestnosť im dali!
 Každý teda svojou stranou
 Bežal jak by plesol dlaňou.
 Jedni okúpať sa chceli:
 Boli zaprášení celí.
 Každý ku kúpeľu beží,
 Tam ale . . . tá kassa leží —
 A aranžmá bolo chýrne,
 Aby kassa príjmy mala žirne:
 Speváci čo páni hostí
 Platili ver bez milosti!
 Čo sa poumývali
 Po sedom šestákov dali!
 Keď sa „lacno“ už umyli,
 Obedik si zaplatili.
 Čosi-kdesi k večernému
 Ku koncertu veselému:
 Spevák aj speváčky,
 Ozdobené spolku — znač’y,
 Pilne-rúče svolali
 Do tej teplickej „sály.“
 Len to bola trochu chyba,

Že publikum to vyhýba
 Tým rajeckým zábavam:
 Málo hosťov došlo vám!
 Komu by to
 Prišlo do rozumu,
 Že tam viac spevákov
 Jako publikumu?!
 Dvacatsedem pánov
 Oldomáš tam pili,
 Lebo akýsi kšeft
 Pospolu spravili.
 Keď tých z počtu hosťov
 Pekne odtiahnete:
 Človečička v „Teplicách“
 Veru nenajdete!
 Nedali sa preto mýliť
 A od kurážu odchýliť,
 Tí trenčanskí speváci
 Spievali vám čo vtáci!
 Aj speváčky si zastaly:
 „Jammo“ prevýborne daly!
 Nuž veď „Hejči“ takty dával,
 Často pri nich smädik mával,
 Smädik, ani zrnko zlaté
 Tak ho máte, tak ho máte!!

listiciá buričia.

Po čas nebezpečia.

Icikh léten, bherme sa odthialtho! Thu feru sthrelajú! Veď neni sme my sprostí sedhláci! Thých ghojov hľupých nech len sthrielajú! V khaždhom mrthvom gojovi sphrosthíme sa jedneho ešte theraz nefedomeho anthisemita! Nech ich tham čerth bere! Phojo, uthekajme!

U „Gavoru“ v eldoráde
Kto že by tam bol o smáde?
V kale dári mená radom
Pisané sú kamarádom,
A keď padne také meno,
Nepustí ho len tak nemo,
Dvyhne pohár do vysoka:
„Eljen soká, eljen soká!“

Po koncerte zavznie slovo,
Vážne ani čo olovo:
„Ku spoločnej večery!“
Každý k stolu zamerí:
Sedom chlebov, sedom ryb
Urobilo ten pohyb!
Nebol ktoby žehnal chlebu,
Aby všetkých kryl potrebu,
Žalúdočok ale pýta:
Najesť sa až do syta.
Hosti teda kade-čo
Platili si ledačo!
Nu a bár už bolo v noci,
Každý rozum mal svoj v moci,
Takú zkušenosť si vzali,
Že bár nie sú v Afrike ani v Transvaali

Aj na Rajci v dešperáci „opicu“
Za svoj groš chytiť možno za šticu.
Arpád, dobrý kamarád,
Čo si zapapušká rád,
Čo má humor čerstvý, zdravý
— Ku kollegom takto vraví:
„Kde je krén steiš — šunky kost?
Už mám Rajec-Teplíc dost!“

A keď ráno ku stanici
Dorazili výletníci,
Omnibusov vodič krutý
K výletníkom sa zakrúti:
„Platte, páni, každý zlatku,
Či si sedel upred- či vzadku!
Nuž žehnali aranžérov;
Že vytrhli ich z mizérov,
Že tak »skvostne« uhostený
Žiadon spolok ešte neni!
Do Rajeckých-Teplíc zase,
Že vybehnú čas- po čase!!

Juro, nože trúbu krúť!
— Viac . . . ani hrúť!!
Podáva: Jedon očitý svedok.

Anekdoty Herkó Pátra.

Dla miery. Kmotrovia Mišo a Ondriš sedeli u žida v krčme, každý mal sklenicu tej „besnice“ pred sebou. Mišo za každou vyprázdnenou sklenkou vstal a pozeral von oblokom. Keď sa už to tak asi 3—4 razy stalo, Ondriš zvedavo sa spýta: Ale, Mišo čo tak kukáš ven?*

„Kukám na našu väžu — odpovedá úprimný Mišo — lebo keď už na väži dva kríže vidím, vtedy už viem, že mám na dnes dosť z toho páleného!“

Humánne. Listonoš (ku vrátnikovi). Tu býva diurnista Chudý?

Vrátnik: Ano, III. poschodie, číslo 4.

Listonoš: Prosím vás, budzte tak dobrý, a choďte k nemu a pripravte ho opatrne na to, že mu prišly peniaze, 2 zlatky. Ináč by ho od radosti porazil mohlo!

Dobry prostriedok. On: Už budeš skoro hotová s toujou kázňou?

Ona: Ohó, tak chytro nie!

On: Dobre, len sa vyhovor náležite, ja dotiaľ si pôjdem za chvíľu posedeť do krčmy!

Malý sprostáček. Malý Janko (ku svojmu bratrancovi, staršiemu už študentovi): Jožko, čo si ty ešte nebol pri birmovke?

Jožko: Už dávno! Ale prečo sa na to pýtaš?

Malý Janko: Nuž keď nemáš žiadnych hodiniiek!

Dostal ho. Pán (sediac v hostinci pri jednom stole, kde už mnoho hostí sedí, — k hostinskému): Pán hostinský, máte aj pezinské víno?

Hostinský: Ano, pane môj!

Pán: Môžete mi ho odporúčať?

Hostinský: Hovorím vám, pane, že to víno pezinské, čo ja držím, je výborné!

Pán: To ma teší, že som to mohol počuť od vás pred svedkami. Ja som totižto Vtipný z Pezinka, čo vám lírujem to víno, a ktorému ste predčierom písali, že to víno nestojí nič!

Smelé pripodobnenie. Pán: A to mne chcete povedať, niečo takého, mne, ktorý som na dvoch univerzitách študoval!

Sedlák: To nič nerobí! Ja som mal jedno tela, to dve kravy cecalo, a predsa nič inšieho z neho nevyrástlo, ako — vôl!

Pomsta učia. Učeň: Pravda, pán majster, ja prídem dozaista do neba?

Majster: Prečo, ty holomok?

Učeň: No len preto, že som už dva roky u nich a od tých čas ustavične sa pôstím!

Stará panna: Ach, však som vás už dávno nevidela pán Palický!

Palický: Veru, slečna, je už tomu — 15 rokov!

Stará panna: Ale choďte — vy grobian!

Istý znak. — Jožko: Ako sa má tvoj chorý brat? Malý Jožko: Ďakujem, už o mnoho lepšie, dnes už dostal aj od apu výprask.

Jeden sedlák chce s vlakom odcestovať, aby navštívil svojho kmotra, ktorý v susednej dedine býva. Už po druhý krát cengali a náš pán kmotor ešte vždy sa pohodine baví na stanici bez toho že by vysadnúť na vlak.

Konduktor ho osloví: Strýčko očúvajte, ponáhľajte sa, lebo hneď ojde vlak!

Ohó, taká nepíše! Odpovie náš sedlák. — „Mám bilétu!“

Pri súde. Sudca: Obžalovaný počúvajte, tu vám prečítame soznam vašich zločinov.

Obžalovaný: Prosím, môžem si zatiaľ sadnúť?

Krátko ale stručne. Mladý Kohn odcestoval na vidiek, a onedlho sa tam zasnúbil s voľajakou Rifkou, o čom taký telegramm poslal svojmu otcovi.

„Prosím požehnanie ku mojmu zasnúbeniu. Štyridsať tisíc.“

Načo otec takto telegrafoval „Korún a či zlatých?“

„Zlatých.“

Zas odpoveď otca:

„Moje požehnanie na Vás!“

Študenti medzi sebou. Jožko (uderí si na čelo a zavolá): Oh, ja somár!

Jeho priateľ, Miško, vypáli mu také zaucho, len sa mu tak oči blisnú.

Jožko: Čo to bolo?!

Miško: Nemožem trpeť, aby mi mojho najlepšieho priateľa v mojej prítomnosti urážali!

Pardon! Jeden veľkomestský fičúr stupí na ulici jednému sedlákovi na nohu, tak že mu až fajka vypadla z úst.

Pardon! — povie fičúr.

Pandúr bol tvoj dedo, ale nie já. Chodz na svojich nohách! Odsekne napajedený vidiečan.

— Pre Boha, pán doktor, kdeže ste, že som vás už tak dávno nevidel? Navštívte nás, ale čím skôr, lebo mi je testina povážlivo zdravá!

Bojí sa štranku. — Vidiš, more, keby si nebol takým lenivým, mohol by si u nás byť zvonárom, lebo nám náš zomrel.

Ruky, nohy boškávam, pán farárenko, ja ša strašne-strašne bojím štranku.

Po našsky. V jednom kupé tretej triedy cestoval Pinkás Schmalzlekk, ktorý — ako obyčajne — aby tým pohodlnejšie sa cítil, vyzul si čizmy. Na proti bolo uprázdnené miesto, ta si nohy vložil. Musíme však poznamenať, že spolucestovatelia veľmi podo-

zrive mrdali nosami . . . Na jednej stanici vsadol do vozňa jeden poriadno oblečený človek, a sadol si vedľa Pinkása, ktorý chytrou stiahol bosé nohy pod seba. Zdal sa byť remeselníkom. A ponač tento hovoril čistou slovenčinou náš Pinkás držal ho za kresfana. Skoro rozplietli živý rozhovor, lebo Šmalz-fleck, ako každý žid, bol na všetko zvedavý.

Naraz nový cestovateľ obrátil sa ku Pinkásovi s tou otázkou:

— Ale neviete mi povedať, že kedy tude tohto roku „róš hašónó“ (židovský nový rok)?

— Thak thedha, khedhy bhude róš hašónó? Opakuje otázku Pinkás a s tým vytiahne s pod seba skryté bosé nohy a rozložil sa zas celkom pohodlne: Všakh thak sú oni práve thaký smradlavý židh jako aj iach. Thedha nhemusíme sa jeden predh druhým ženirovath!

K čomu má vôľu? Miško Žitný bol poslucháčom hospodárskej akademie. Na prázdniny — samo sebou sa rozumie — prišiel domov.

Pri jednej príležitosti ktosi sa spýta starého Žitného, že jeho Miško ku ktorému odvetviu hospodárstva sa venuje a k čomu má najväčšiu vôľu?

Ja myslím — odpovedal dobre naladený otec — že moj syn má najväčšiu passiu ku včelárstvu, lebo veľmi rád vo včelíne — spáva.

Sebe rovné.

Dobre, Manka, ja ťa p. inem do služby, ale ti musím už popredku povedať, že ja od mojich služobníc mnoho požadujem. Rada mám v dome poriadok, čistotu a usilovnosť. Ba aj na to ťa upozorňujem, že u mňa žiadná služka nevydrží vyše dvoch týždňov.

To je veru fain, pani veľkomožná, ja som akurátne taká, jako oni; ja zas vyše dvoch týždňov nikde — nezostanem.

To menšie zlo.

— Drahý Tonko, kúp mi už jeden nový slnečník, môj starý sa už veru haňbím otvoriť pred svetom, už také slnečníky neni sú ani v móde!

— Vidíš, drahá moja, to nejde. Len tof nedávno som ti kúpil nové šaty. Veď musíme, žieňa moje, trochu sporivejšie a skromnejšie žiť!

— No, keď už sporíš chceš, tak prepustím našu kuchárku, a budem variť sama!

— Ach, anjel môj, to sa nesmie stať, — vieš, ty dobre variš, veľmi dobre variš . . . ale tá kucharka predsa lepšie vari. No . . . a koľko asi môže taký slnečník stáť?

Z dobrého domu.

Nádejný mladoženich: O vane by sme sa u boli dohovoriť, ale či je to dievča, ktoré mi za žen odporúčate, z dobrého domu?

— Agent: Nú, čo bhy nhebola z dhobrého dhomu! Tho si mhožem myslieť, že z dhobrého, všakh then dhom je tri štoki fysothý a len flani hsthavali!

Politické Anekdoty Smüle Trommelsteina.

— Ako, vy ste spokojná, keď vašmu mužovi sa živa?

— Ano. Z to vidím, že mu je nudno, teda nemyslí na druhú!

— Pane Bánffy, teda vy ste celý šťastný, že Apponyi nič nechce oúť o nejakej fúsie z príležitosti vojanských návrhov?

— Ano. Lebo z toho vidím že ešte to dlho potrvá, kým sa on stane mojím následkom v ministirskom kresle.

— Sluha (k svojmu priateľovi): Pozri len tu si nechal barón 20 zlatých na stole. Dozaista chce nás zkúšať!

Druhý sluha: To sa rozumie, vieš ty čo, bude si nás ešte raz tak vážiť, keď mu tí peniaze ležať necháme. Ale ako by to bolo keby sme mu tak ešte zlatku priložili?

— Finančný minister Lukács (k Bánffymu): Pozri len tu si nechal Bádeni 38%-ovú quotu ležať. Dozaista chce nás zkúšať!

Bánffy: To sa rozumie, ale ho svaríme: Vieš ty čo, priložíme k tomu ešte 3%-á. Tak si nás bude ešte raz tak vážiť ako dosiaľ!

Podšitá anekdota. Pani: A jaký plat žiadáš?

Služba: Ja za plat nerobím — pani veľkomožná — ja berem len — honorár.

Berl, Špitzer a O lendorf: Jaký honorár žiadate za to, že nám vyprostredkujete tú árendu milennárnej výstavy?

Morzányi: Ja nepracujem za honorár, ja prímem len — provísiu!

Iskrice

Často môžeš byť aj vtedy v tej najhoršej spoločnosti, keď si sám.

Obyčajne len preto chváime, aby nás chválili.

*

Radšej zlé povieme o sebe ako nič.

*

Nie každý milujúci je žiarlivým, ale každý žiarlivý je milujúcim.

*

Obyčajne takí ľudia, ktorí by mnoho vedeli povedať, málo hovoria, ale takí, ktorí nič nevedia povedať obyčajno mnoho drkocú.

*

Radšej sa spýtaj starého človeka, že kedy zomre, ako starej ženskej, že kedy sa narodila.

*

Keďby aj príroda mala toľko zákonov, ako majú štáty, tak ani Boh by nebol vstave rídiť svet.

*

Naši predkovia mali svedomie bez vedomostí, terajšie pokolenie ale má vedomostí bez svedomia.

*

Láske na veku nezáleží. Srdco je na veky mladé.

*

Srdco ktoré za mnohých horelo láskou, je zač dené.

*

Keď sa dve ženské sejdú, tretia nech sa tomu neteší.

Žartovná obrázková hádka.

Povedal mi jeden Trenčan
Že tu chodí Angličan.

(Kde je? Nech sa páči hľadať).

Majiteľ a zodpovedný redaktor:

Julo Markoš.